

Hồi thứ 28

Quân Tử Tương Tranh

Lại do dự một lúc lâu, Thương Bảo Đồng vừa định mở miệng đáp lời, "Ngân diện tú tài" Giang Triết Phủ đứng ngay cạnh Thương Bảo Đồng, từ đầu đến giờ chỉ đứng im lặng lắng nghe, giờ mới lên tiếng chen vào, giọng điệu nghe ra chẳng mấy thân thiện:

- Đại sư huynh, việc này chẳng liên quan gì đến chúng ta, chúng ta cũng không có trách nhiệm cung cấp tin tức cho người ngoài, đa sự chỉ tổ làm mệt người thêm chứ chẳng ích lợi gì. Hiện giờ, nhiệm vụ chính của chúng ta là giải quyết Nhậm Sương Bạch để rửa mối hận trong lòng chúng ta!

Thương Bảo Đồng quay đầu đưa mắt nhìn nhị sư đệ một cái, giọng trầm trầm nói:

- Người cho rằng như vậy phải không?

Giang Triết Phủ nhú mày nói:

- Nhậm Sương Bạch là kẻ dối đầu, là địch nhân của chúng ta, đại sư huynh, chúng ta chẳng có lý do gì để giúp đỡ kẻ địch, cho dù có giúp đỡ hắn, hắn cũng đâu có để tâm cảm tạ chúng ta?

Nhậm Sương Bạch liền lên tiếng nói:

- Giang tiên sinh nói vậy là sai rồi, nếu được chư vị hạ cố cho biết tin tức về Chung cô nương, tại hạ nhất định sẽ ghi nhớ công đức ấy đến trọn đời, việc an nguy của Chung cô nương đối với tại hạ có một ý nghĩa hết sức trọng đại, nó không chỉ liên quan đến tín nghĩa, đến lời hứa của tại hạ với người đã mất, trong đó còn bao hàm cả tình nghị cá nhân giữa tại hạ và nàng.

Giang Triết Phủ hừ lạnh một tiếng, nói:

- Đó là việc của người, liên quan gì đến ta?

Nhậm Sương Bạch nhẫn nại nói:

- Giang tiên sinh, mối hiềm khích giữa quý phái và tại hạ là sự tranh chấp về danh dự, về sự vinh nhục, điều đó sẽ được giải quyết một cách dứt khoát ngay bây giờ. Còn việc Chung cô nương hiện ở đâu lại liên quan đến vấn đề

sinh tử, chẳng may liên quan đến việc giữa chúng ta, chẳng nên nhập hai việc làm một mà luận bàn. Giả như các vị chẳng chịu nói cho tại hạ biết, không phải là các vị tự đi ngược lại với nguyên tắc vì đạo nghĩa của quý phái rồi sao?

Giang Triết Phủ nổi giận quát:

- Nhậm Sương Bạch! Ngươi đừng hòng dùng lời lẽ để khích ta, dù ngươi nói gì cũng đừng hòng bắt ta phải giúp đỡ ngươi! Ta chỉ biết làm những việc gì mình cần phải làm, những việc khác đều chẳng liên quan gì đến ta!

Thương Bảo Đồng nãy giờ đưa ánh mắt lạ lùng nhìn Giang Triết Phủ, giờ mới chậm rãi nói:

- Lão nhị, vị Chung cô nương ấy có cừ oán gì với ngươi chẳng?

Giang Triết Phủ hơi ngẩn người một thoáng, rồi cao giọng nói:

- Tiểu đệ xưa nay chưa từng gặp nàng ta, làm sao mà nảy sinh việc ân oán được?

Thương Bảo Đồng gật đầu, tiếp lời:

- Vậy ngươi có mối thành kiến sâu nặng đối với nàng ta?

Giang Triết Phủ tròn mắt nhìn đại sư huynh, ngạc nhiên nói:

- Đại sư huynh nói gì mà kỳ vậy? Song phương đã chưa từng gặp nhau, làm gì mà tiểu đệ có thành kiến với nàng ta?

Thương Bảo Đồng lạnh lùng nói:

- Vậy thì phải rồi, chưa từng kết cừ, cũng không thành kiến, vậy tại sao ngươi nhẫn tâm nhìn thấy người ta bị bắt đi mà thậm chí chẳng chút động tâm, giúp một việc nhỏ như vậy mà ngươi cũng tiếc công chẳng chịu nói ra? Giả như không phải ở đây, mà là ở một nơi nào khác, ngươi gặp một chuyện tương tự, không lẽ ngươi cũng nhẫn tâm đứng nhìn như thế này sao?

Giang Triết Phủ vội vàng đáp lời, nói:

- Đương nhiên là không, môn quy của bản phái có quy định là phải phò trợ tề nguy!

Sắc diện Thương Bảo Đồng trở nên nghiêm lạnh khác thường, giọng lạnh lùng nói:

- Vậy chỉ vì Chung cô nương có một mối quan hệ nào đó với Nhậm Sương Bạch mà ngươi có thể làm ngơ trước một việc mà lẽ ra ngươi phải ra tay trợ giúp?

Giang Triết Phủ đuối lý, cúi đầu gắng gượng chống chế, nói:

- Việc này ... đại sư huynh, việc này có điểm bất đồng ...

Thương Bảo Đồng vẫn chưa buông tha, giọng nghiêm lạnh, nói:

- Có gì không giống nhau? Chung cô nương chưa từng đến đập bể chiêu bài của chúng ta, đá đổ danh dự của chúng ta, không cừu không oán với bản phái, nàng ta bất quá chỉ là một nhược nữ bình thường như bao nhược nữ trong thiên hạ gặp phải tai ương, chúng ta có lý do gì để không giúp nàng ta một tiếng nói chứ? Người nhỏ mọn đến cả việc cung cấp một tim tức cón con như vậy mà cũng không làm, thử hỏi còn đâu là nhân thứ trung nghĩa nữa? Lão nhị, ta thật sự cảm thấy xấu hổ vì người!

Gương mặt tròn vành vạnh trắng tinh của Giang Triết Phủ bất giác đỏ lựng lên, thoáng chốc lại biến thành màu xanh, thoáng chốc lại trắng nhợt, thần thái trông khó coi vô cùng, nói:

- Đại sư huynh, đệ chỉ cảm thấy rằng, bất cứ việc gì có liên quan đến họ Nhậm, chúng ta đều chẳng nên dây dưa làm chi ...

Giọng Thương Bảo Đồng càng nghiêm khắc hơn, nói:

- Việc tranh chấp giữa chúng ta và Nhậm Sương Bạch là một việc, quan hệ giữa y và Chung cô nương lại là một việc hoàn toàn khác, không thể chỉ vì oán hận giữa chúng ta và Nhậm Sương Bạch mà làm liên lụy đến một nhược nữ vô can, thậm chí có thể nguy đến tánh mạng của nàng ta. Lão nhị, đó không phải là lập trường của chúng ta, càng không phải là điều mà bản phái cho phép!

Giang Triết Phủ biết không thể cãi lại, vội đứng xuôi tay cúi đầu, vẻ nhận lỗi, nói:

- Đại sư huynh trách mắng rất phải, tiểu đệ chẳng dám nhiều lời nữa, xin đại sư huynh tác chủ hành sự!

Nhậm Sương Bạch bước tới một bước, cúi đầu nói:

- Thương đại chương môn, đa tạ lòng trọng nghĩa của các hạ!

Thương Bảo Đồng cười cười nói:

- Đã xưng danh là danh môn chính phái thì ít ra cũng phải có chút biểu hiện của danh môn chính phái, nếu không, chẳng khiến thiên hạ sẽ cười chê là ngôn hành bất nhất, treo đầu dê bán thịt chó? Nhậm lão đệ bất tất phải khách sáo.

Nhậm Sương Bạch nghiêm nghị nói:

- Không phải tại hạ khách sáo, đó là lời xuất phát tự đáy lòng của tại hạ.

Thương Bảo Đồng đằng hắng một tiếng, nói:

- Nhậm lão đệ, giữa ngươi và Quỷ Mã bang cũng có hiềm khích sao?

Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

- Tại hạ với Quỷ Mã bang vốn chẳng có hiềm khích gì, có chăng là huynh muội Chung gia với họ. Huynh trưởng của Chung cô nương, Chung Khứ Tâm vốn là một trong sáu vị đương gia của Quỷ Mã bang, vì Quỷ Mã bang xảy ra chuyện nội bộ bất hòa phân hóa, việc giải quyết không ổn thỏa đến phải xảy ra nội loạn, phía Chung Khứ Tâm thế đơn lực bạc thất bại trong việc tranh giành quyền kiểm soát Quỷ Mã bang, bị phía bên kia tiếm quyền đoạt vị. Chung Khứ Tâm bất khuất chẳng chịu cúi đầu khuất phục, thế báo cừu mưu đồ chấn hưng Quỷ Mã bang. Đối phương đương nhiên là chẳng để cho y tự do hành sự, trăm phương ngàn kế truy sát Chung gia huynh muội để trảm thảo trừ căn. Chung Khứ Tâm tuân nghĩa bỏ mình, trước lúc y lâm chung tình cờ mà có mặt tại hạ ở đó ... Chung cô nương từ đó chỉ còn một thân một mình, không thân không cố, chiếu cố đến nàng, che chở cho nàng là trách nhiệm nghĩa bất dung từ của tại hạ ...

Thương Bảo Đồng gật đầu, tỏ vẻ đồng cảm nói:

- Thì ra nội tình lại là như vậy. Việc Quỷ Mã bang xảy ra nội loạn lão phu cũng từng nghe thấy, nhưng lại không ngờ nó có một chút liên hệ với lão đệ. Nhậm lão đệ phò nguy tế nạn, khảng khái ra tay cứu trợ, hành hiệp trượng nghĩa, phong độ đó thật khiến cho lão phu phải nghiêng mình kính phục.

Nhậm Sương Bạch thở dài nói:

- Thương chưởng môn quá đề cao tại hạ, tại hạ tự thấy xấu hổ chẳng dám đón nhận sự khen tặng đó. Thật ra huynh trưởng của Chung cô nương, Chung Khứ Tâm còn có ân đức tái sinh cứu mạng tại hạ, mạng này còn sống ngày nào đâu dám lãng quên công đức ấy?

Thương Bảo Đồng gật đầu liên liên nói:

- Như vậy đã là đáng quý lắm rồi, thiên hạ ngày nay chẳng thiếu chi kẻ qua cầu rút ván, bất cứ nơi đâu cũng nhìn thấy việc vong ân phụ nghĩa. Thái độ ân nghĩa rạch ròi, uống nước nhớ nguồn đã sớm bị xem là hành động xa xỉ từ lâu. Nhậm lão đệ, nói gì thì nói, ngươi vẫn là một trang nam tử hán đại trượng phu, xứng đáng để cho lão phu kính trọng!

Nhậm Sương Bạch cúi đầu, hạ giọng trầm trầm nói:

- Nói vậy nghĩa là Chung cô nương đã bị người của Quỷ Mã bang đến bắt đi rồi?

Thương Bảo Đồng gật đầu xác nhận:

- Không sai, tình thật mà nói, bọn lão phu phục chờ ở đây đã mấy ngày rồi, ngay ngày đầu tiên bọn lão phu đến đây, vừa mới bày xong trận thế thì đã thấy người của Quỷ Mã bang ào ào kéo đến không chế Chung cô nương áp giải đi. Một vì việc xảy ra quá đột ngột, hai nữa bọn lão phu chẳng hiểu rõ nội tình, cũng không quen biết với Chung cô nương, để tránh xảy ra việc tranh chấp vô ích với Quỷ Mã bang mà ảnh hưởng đến việc chính của bản phái, nên chẳng dám ra tay hành động bừa bãi, giờ suy nghĩ lại mới thấy việc làm của bọn lão phu có chỗ không phải ...

Nhậm Sương Bạch thần nhiên nói:

- Việc này chẳng thể trách Thương chương môn, bất kỳ ai khác cũng vậy, cũng đều lấy nhiệm vụ của bản thân mình làm đầu. Thương chương môn đã cho biết tin tức về Chung cô nương, chừng đó cũng đủ chứng tỏ Thương chương môn tình thâm nghĩa trọng. Ngày hôm nay dù kết cuộc có ra sao, tại hạ vẫn suốt đời ghi nhớ sự khảng khái rộng lượng của các hạ!

Thương Bảo Đồng gượng cười nói:

- Nhậm lão đệ quá lời rồi ...

Giang Triết Phủ chừng như rất nóng lòng, nóng lòng đến chẳng còn kềm chế nổi nữa, vội lên tiếng hối thúc:

- Đại sư huynh, cũng chẳng còn sớm nữa, cứ lần khăn mãi thế này chưa biết chừng còn kết nên bằng hữu với họ Nhậm cũng nên ...

Thương Bảo Đồng đưa mắt lờm Giang Triết Phủ một cái, nói:

- Bằng hữu cũng như đường đi, cừu gia cũng như sơn lãnh, thêm một bằng hữu còn hơn là thêm một cừu gia, kết bằng hữu thì có chi là không đúng?

Giang Triết Phủ cúi đầu lẩm bẫm, nói:

- Nhưng ... nhưng đó đâu phải là bản ý của chúng ta khi đến đây!

Quay sang Nhậm Sương Bạch, thần thái Thương Bảo Đồng hơi ngượng nghịu nói:

- Nhậm lão đệ, giờ chắc đã đến lúc chúng ta phải đối mặt với hiện thực rồi. Tình hình này mà nói đến can qua, e rằng có hơi không hợp tình hợp lý, nhưng đó lại là điều không thể không làm, mong lão đệ lượng thứ cho.

Nhậm Sương Bạch bồng ngẩn mặt nhìn lên, hướng thẳng về phía Thương Bảo Đồng, nói:

- Thương chương môn, tại hạ có một đề nghị, không biết có nên nói hay không?

Thương Bảo Đồng chừng cảm thấy rất hứng thú trước câu nói bất chợt của Nhậm Sương Bạch, mỉm cười nói:

- Nhậm lão đệ có cao kiến gì xin cứ nói thẳng.

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

- Thương chương môn, bất kỳ cuộc chiến nào, dù đó là cuộc chiến với tính chất gì đi nữa cũng rất khó tránh khỏi việc đổ máu, thậm chí có khi còn lỡ tay làm hại đến tánh mạng người tham chiến. Tại hạ nhận thấy giữa chúng ta không cần thiết phải nhìn thấy có một bên đổ máu mới cam lòng. Nên chẳng tìm xem một phương cách gì đó để có thể phân định được thắng bại mà đồng thời cũng không làm tổn thương đến đối phương? Giả như các vị đồng ý với kiến nghị này, tại hạ tin rằng với trí tuệ của từng này người, nhất định sẽ tìm ra phương cách phù hợp, không làm tổn thương đến hòa khí đôi bên, thu được kết quả lưỡng toàn kỳ mỹ.

Thương Bảo Đồng trầm ngâm một thoáng rồi nói:

- Nhậm lão đệ đã đưa ra được kiến nghị này, chắc là đã dự trù sẵn một phương cách nào đó rồi chăng?

Nhậm Sương Bạch nói:

- Tại hạ nghĩ rằng, mỗi người chúng ta thi triển sở học của mình, tự chọn lấy cách để thể hiện công lực, từ đó bình phẩm xem ai cao ai thấp.

Thương Bảo Đồng còn đang lưỡng lự thì Giang Triết Phủ đã nóng nảy chen lời:

- Đại sư huynh, phương cách của họ Nhậm đưa ra là không thiết thực!

Thương Bảo Đồng nhíu mày nhìn Giang Triết Phủ, lạnh lùng nói:

- Cũng chính ngươi là người có nhiều ý kiến nhất, lão nhị, ngươi nói cho ta nghe thử, "không thiết thực" là "không thiết thực" ở chỗ nào?

Giang Triết Phủ lập tức cao giọng lập luận, nói:

- Đại sư huynh minh giám, thứ nhất, bảo rằng thi triển sở học của mình, tự chọn lấy cách để thể hiện công lực, đương nhiên mỗi người đều sẽ chọn lấy thứ kỹ nghệ tinh thâm nhất của mình ra để mà thi triển, trong đó thể nào cũng có chỗ lợi dụng kỹ xảo để cầu thắng chứ không phải dùng đến chân tài thực học để chế phục đối phương. Giả như sau khi mỗi bên thi triển công lực, kết quả thể hiện ra ngoài thuộc hai lãnh vực hoàn toàn khác nhau, giống như trâu bò đem so với lừa ngựa, làm thế nào để phân định được ai cao ai thấp? Thứ hai, việc ấn chứng võ công, kẻ thắng người bại là kết quả của nhiều mối tương quan hợp thành, nó bao gồm cả tu vi và tài học, không loại trừ cả thời

cơ và may mắn. Nếu song phương mỗi người tự mình thi triển công lực thì loại trừ hết hai yếu tố sau cùng, hơn nữa một mình thi triển tuyệt nghệ khác hẳn với xuất chiêu đối kháng, dùng nó để phân thắng bại là không chính xác, không công bằng!

Thương Bảo Đồng hơi nhú mày, chừng như cũng công nhận lập luận của Giang Triết Phủ, chậm rãi nói:

- ừm, xem ra người nói cũng không phải là không có lý ...

Giang Triết Phủ cao hứng tiếp lời:

- Đại sư huynh, chúng ta đến đây là đã có kế hoạch sẵn từ trước, mong đại sư huynh cứ y theo kế hoạch mà hành sự, đừng hành động theo cảm tính.

Trừng mắt nhìn Giang Triết Phủ, Thương Bảo Đồng có sắc giận, nói:

- Lão nhị! Đừng để mũi tự dài ra trên mặt nữa, người càng nói ta nghe càng không lọt lỗ tai!

Giang Triết Phủ hơi giật mình, cúi đầu nói:

- Tiểu đệ không hề có ý bất kính, chỉ có ý nhắc nhở đại sư huynh mà thôi.

Phía bên kia, "Đăng vân bộ" Mã Đức Quang đột ngột cất cao giọng, nói:

- Đại sư huynh, chỉ cần họ Nhậm phá được "Lưu can trận" của chúng ta, kể như bản lãnh của hắn cao cường, chừng đó mối hiềm khích này có được coi là chấm dứt hay không, chúng tiểu đệ hoàn toàn nghe theo lời dạy của đại sư huynh!

Sự thể đã hiển hiện trước mắt, người của Hà Phi phái đã có sự chuẩn bị rất kỹ trước khi hành động, họ ỷ lại vào thế đông người để đối phó với Nhậm Sương Bạch, tiếng là dùng trận thế phối hợp để đối đầu, nhưng nói trắng ra chẳng qua cũng chỉ là ỷ đông hiệp ít. Cái kiểu "ấn chứng" này đương nhiên là lợi thế hơn nhiều so với việc mỗi bên dùng hết khả năng của mình để thi triển tuyệt học sau đó dùng cách đánh giá sự thể hiện để phân cao hạ! Vấn đề ở chỗ, với tình thế này, chẳng ai dám bảo đảm kết cuộc có được tốt đẹp hay không.

Nhậm Sương Bạch đương nhiên là nhìn thấy hết được tình thế trước mắt, Thương Bảo Đồng có khuynh hướng giải quyết sự việc theo lối hòa hoãn nhất. Vị chương môn của Hà Phi phái đời thứ ba này là một người chí tính chí tình, rất có khí tiết và phong cách của một cao thủ võ lâm, có tinh thần thượng võ. Nhưng lão tuy thân là nhất phái chi chủ, địa vị cao quý, nhưng cũng không thể không lưu ý đến ý kiến của số đông, hơn nữa việc lại liên quan đến vinh nhục của môn phái, dù thế nào đi nữa cũng không thể độc tài theo ý riêng của mình. Thương Bảo Đồng có nỗi khổ tâm, Nhậm Sương Bạch

cũng nhìn ra nỗi khổ tâm ấy, nên hiện thời chàng không hề cảm thấy tức giận, ngược lại tâm thần chàng rất trầm tĩnh.

Ho khan mấy tiếng, Thương Bảo Đồng nhìn thẳng Nhậm Sương Bạch, thần thái có hơi ngưng ngững, nói:

- Người ta nói con trai dù lớn cũng không thể vượt quyền mẹ, ta thân là đại sư huynh nhưng đến cả đám sư đệ cũng không quản giáo nổi nữa rồi. Nhậm lão đệ, người thấy rồi đó, có ai chịu theo ý của ta đâu? Việc này e rằng không thể giải quyết theo cách mà lão đệ đề nghị rồi ...

Nhậm Sương Bạch rất thần nhiên, gật đầu nói:

- Chẳng sao cả, Thương chương môn, các hạ cảm thấy giải quyết như thế nào là ổn thỏa nhất thì cứ theo cách đó mà làm, chỉ cần các vị đưa ra được tại hạ nhất định sẽ lấy hết sức mình đón nhận!

Thương Bảo Đồng hơi do dự một thoáng rồi nói:

- Thôi thì thế này đi, gần đây huynh đệ lão phu diễn luyện được một trận pháp, gọi là "Lưu can trận". Trận pháp này có thể dùng để đối phó với hàng chục, hàng trăm địch nhân, đương nhiên, dùng để đối phó với một người cũng không có gì trở ngại. Các sư đệ của lão phu mong rằng Nhậm lão đệ có thể qua được sự khảo nghiệm của trận thế này. Nhưng có điều lão phu xin nói trước, dùng trận thế này để đối phó với một mình lão đệ, chẳng được công bằng cho lắm ...

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

- Thương chương môn, dù gì thì đây cũng là một cuộc ấn chứng võ công, dùng cách gì cũng không mấy quan trọng, chỉ mong rằng các vị hạ thủ lưu tình!

Thương Bảo Đồng thở dài nói:

- Xấu hổ, xấu hổ ...

Giang Triết Phủ uốn sắt thừa lúc còn nóng, vội lên tiếng hối thúc:

- Đại sư huynh, xin truyền lệnh bày trận!

Thương Bảo Đồng chẳng thấy hứng thú chút nào, giơ tay hô lên:

- Thôi được, bày trận!

Thế là từ Giang Triết Phủ trở xuống, chín vị cao thủ đời thứ ba của Hà Phi phái lập tức di chuyển thân hình, thoáng chốc cả chín người đã đứng vào vị trí, tạo thành hình một vòng tròn bao quanh một khoảng giữa sân. Vòng tròn đủ lớn để có thể vây chặt một người vào giữa, nhưng cũng nhỏ vừa đủ để mỗi

người có thể xuất thủ cứu viện cho nhau khi cần thiết, chín người hô ứng, kẻ công người thủ, tuy cả chín người không đứng gom vào một chỗ, nhưng lại có khả năng công thủ liên hoàn, không những lợi thế cho việc một người xuất thủ mà còn có lợi thế cho hành động của toàn trận.

Trong khi đối phương bày trận, Nhậm Sương Bạch đứng bất động như một pho tượng, cả hơi thở chàng cũng trở nên rất nhẹ nhàng. Chàng đang dùng thính giác của mình để nắm bắt vị trí của từng người, nghe được sự chuyển động của thân hình, phân định hơi thở nặng nhẹ của từng đối thủ, ngoài ra khứu giác của chàng cũng phân biệt những mùi khác nhau từ những hương khác nhau phát tới, dùng nó để phân định từng người một. Toàn thân chàng đứng đó, lạnh lùng như một khối đá, gương mặt chàng cũng bình thản đến lạnh lùng, không nhìn thấy bất cứ một cảm giác nào biểu hiện qua nét mặt.

Thương Bảo Đồng nhìn thấy hết sự phản ứng của Nhậm Sương Bạch, lão thoảng rùng mình, sờn gai ốc đầy người, một dự cảm không hay nhè nhẹ dâng lên trong tâm khảm.

Giang Triết Phủ lại không kèm chế được, hô lớn:

- Đại sư huynh, trận thế đã bày xong, mời đại sư huynh vào thủ vị!

Thương Bảo Đồng uể oải bước đến vị trí chủ trận dừng chân, háng giọng một tiếng, nói:

- Xong rồi, các người chuẩn bị!

Quay đầu nhìn sang Nhậm Sương Bạch, Thương Bảo Đồng gượng gạo nở một nụ cười, nói:

- Nhậm lão đệ, bọn lão phu đắc tội, mời lão đệ phá trận!

Nhậm Sương Bạch ôm quyền quay một vòng, nói:

- Chư vị, tại hạ đắc tội!

Nhậm Sương Bạch vừa dứt lời, chỉ thấy bóng người loáng lên một cái, Nhậm Sương Bạch đã phi thân nhảy vào đứng ở giữa "Lưu can trận", song mục chàng nhìn thẳng về phía trước, hai tay buông thõng hai bên người, thần thái rất ung dung, trông dáng điệu chàng chừng như chẳng có gì là sợ hãi, không có gì là lo lắng trước thế trận đông người của đối phương.

Giang Triết Phủ trong lòng không ngớt rửa thầm trước khí thế cao ngạo của Nhậm Sương Bạch, không ngăn được lớn tiếng quát:

- Đại sư huynh, phát trận đi!

Thương Bảo Đồng cố giấu một tiếng thở dài, quát lớn:

- Động!

Trong số đệ tử đời thứ ba của Hà Phi phái, nhân vật đứng hàng thứ ba, một hán tử thân gầy nhom tiến lên tấn công trước tiên, chiếc đằng can bằng cây mây già to bằng cánh tay trẻ con kích thẳng ra, nhắm ngay giữa ngực Nhậm Sương Bạch!

Nhậm Sương Bạch hơi nghiêng người đi một cái, để đầu can sượt sát bên người kích vào khoảng không, chàng cảm nhận được kinh khí phát ra từ thân can vô cùng hùng hậu, hơn nữa, theo thế tấn công mà phán đoán, đối phương chưa dùng hết sức lực để tấn công.

Thế can thứ nhất còn chưa dùng tận, liên tiếp ba can nữa đã phá không khí quét tới, kinh khí âm âm, đá bay cát chạy, can nối tiếp can, dày đặc không gian, cơ hồ chẳng chừa một khoảng trống nào để cho đối phương có cơ hội tránh né!

Lần này thì Nhậm Sương Bạch không tránh né nữa, chỉ thấy hàn quang thoáng hiện, ba chiếc đằng can lập tức bị phản chấn dạt ra ngoài, nhưng liền lúc đó, năm chiếc đằng can từ nhiều hướng khác nhau đồng loạt kích tới, đầu trường can rung động, tạo thành một vầng quang ảnh cực lớn, thật khó để có thể đoán biết đầu can sẽ kích vào bộ vị nào trên người. Với năm can đồng loạt công ra đó, gần như cả đất lẫn trời đều bị phủ kín trong làn can ảnh!

Thân hình Nhậm Sương Bạch đột ngột trôi lên không trung, nhanh như một ánh chớp, lướt xuyên qua làn can ảnh dày đặc, y phục chàng lộng gió phàn phật, mỗi khi can ảnh lướt qua, chỉ cách biệt một khe hở cực nhỏ là quét trúng vào người, nguy hiểm, kỳ dị và xảo diệu đến không thể nói hết được!

Năm cây đằng can tấn công mãnh liệt, nhưng cả đến vạt áo Nhậm Sương Bạch cũng chẳng chạm tới được. Năm can dùng vừa tận, bốn can khác đã tiếp nối công tới, can nọ liền với can kia, trông như mãnh long cuồng giao quấy mình lao tới.

Thân hình Nhậm Sương Bạch bất chợt mờ đi trong nháy mắt rồi lập tức hóa thành bảy thân ảnh khác nhau, bảy đạo đao quang từ bảy hướng đồng loạt chém ra, bốn chiếc đằng can nặng nề lập tức bị từng làn từng làn đao quang kích trúng, phản chấn đánh dạt ra ngoài, tất cả đều rơi vào khoảng không. Ngay lập tức, chẳng có một khoảng dừng nhỏ nào, hai đạo đao quang một trắng một đỏ cũng tiếp nối xuất hiện. Hai chiêu "Thất ma sát vãng" và "Phân hồn liệt phách" trong đao pháp "Kiếp hình tứ thuật" gần như cùng lúc dung hòa thành một chiêu tiếp nối xuất thủ!

Hai tiếng hự nặng nề vang lên, tiếp theo là tiếng quát như sấm vang lên từ vị trí chủ trận, Thương Bảo Đồng sau tiếng quát vang trời đã bay vọt lên

không, dằng can từ trên cao như cuồng phong vũ bão quét xuống, can ảnh đầy trời, tựa như ngàn vạn cây tre chất thành đồng cao bất chợt đổ ào xuống, quang ảnh loạn xạ, cắt nát không gian.

Thế là Nhậm Sương Bạch thân đao hợp nhất, làn quang ảnh tràn ra miên man rồi gần như đồng thời ngưng tụ lại hóa thành một quang trụ quay cuồng, quang trụ lướt đi như con quang long lướt đi lướt lại giữa trùng trùng can ảnh, chiếc dằng can trong tay Thương Bảo Đồng bỗng chấn động mãnh liệt, vượt khỏi tay bay lên không trung, thân hình to lớn của lão cũng như một quả cầu da va mạnh vào vách tường phản chấn văng ra xa.

Quang trụ đảo một vòng trên không trung, vươn dài ra xa hơn trượng như một đạo sao chổi bay xẹt đi rồi biến mất ở một khoảng cách cách đó hơn hai trượng. Nhậm Sương Bạch một tay cầm đao, đứng bất động, thân thể gầy gò của chàng đứng đó nhưng lại như có một khí thế vững vàng như sơn nhạc.

"Lưu can trận" đã thôi chuyển động, những người trong trận đều đứng chôn chân tại chỗ, tựa như trong một thoáng tất cả đều hóa đá. Trong mười đệ tử đời thứ ba của Hà Phi phái có hai người đổ máu, một bị thương nơi tay, một bị thương nơi đùi, nhưng đều chỉ là những vết thương ngoài da, máu chảy cũng không nhiều. Dằng can trong tay Thương Bảo Đồng đã văng đi mất, tuy nhiên toàn thân lại chẳng có một vết thương nào.

Thương Bảo Đồng bị phản chấn văng ra ngoài, thiếu chút nữa thì té nhào xuống đất, lão gắng gượng giữ được thăng bằng đứng thẳng người dậy, gương mặt thể hiện những tình cảm vô cùng phức tạp. Vừa phỉ phỉ bụi đất bám trên vạt áo bào, lão vừa đưa mắt nhìn Nhậm Sương Bạch, gắng gượng nở một nụ cười, nói:

- Nhậm lão đệ, thiên hạ thường nói sóng Trường Giang lớp sau đè lớp trước, quả không sai chút nào. Chỉ mới ít lâu không gặp, công lực của lão đệ lại thăng tiến vào một cảnh giới mới. Huynh đệ lão phu thật chẳng làm sao bì kịp!

Nhậm Sương Bạch bình thản nói:

- Cũng may nhờ chư vị đã nhường tay tương nhượng!

Khoát khoát tay, Thương Bảo Đồng cảm khái nói:

- Chẳng cần nói những lời khách sáo như vậy nữa, dù lão đệ có ý muốn dát vàng lên mặt bọn lão phu, bọn lão phu cũng chẳng còn mặt mũi đâu để mà chường mặt ra nữa. Nương tay ư? Tương nhượng ư? Mười người bày một "Lưu can trận", không những chẳng vây khốn được lão đệ mà còn bị đánh cho tơi bời, kẻ thì đầu cổ lấm lem, kẻ thì kiến hồng đổ máu, nếu còn chưa chịu nhận bại nữa chẳng hóa ra là một lũ vô sỉ sao?

Nhậm Sương Bạch trầm tĩnh nói:

- Nói vậy nghĩa là tại hạ đã qua được sự khảo nghiệm của các vị rồi?

Thương Bảo Đồng vẻ ngượng ngập, nói:

- Thế này mà không gọi là "qua được" thì như thế nào mới có thể gọi là "qua được"? Chẳng lẽ còn phải chờ cả mười phải nằm xuống hết mới chịu thôi sao?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

- Tất cả đều nhờ Thương chương môn chu toàn!

Thương Bảo Đồng thở dài nói:

- Thật mà nói, kết cuộc này vốn đã được tiên liệu từ trước, nhưng việc liên quan đến vinh nhục của bản phái, không thể không ra mặt tranh phong; ngoài ra, đây là lần đầu tiên "Lưu can trận" được đem ra vận dụng, hiệu lực của nó ra sao cũng phải thử một lần cho biết, nếu không thử thì có người còn chưa chịu phục. Giờ thì được rồi, tất cả đều hiển hiện trước mắt, thắng bại đã phân minh, ta không còn gì để nói nữa, không biết các vị sư đệ còn ai có ý kiến khác không?

Vừa nói, lão vừa đưa mắt nhìn khắp chín vị sư đệ đang đứng chết lặng xung quanh, người nào người nấy thân thái ảo não, thậm chí chẳng một ai buồn lên tiếng đáp lời chương môn sư huynh. Chín người đưa mắt nhìn nhau, đồng đứng im như tượng.

Mục quang Thương Bảo Đồng dừng lại nơi Giang Triết Phủ, nói:

- Lão nhị, lúc nãy ngươi có nhiều ý kiến lắm mà? Việc đã đến nước này, ta muốn nghe ý kiến của ngươi.

Giang Triết Phủ nuốt khan mấy cái, cố gắng lên tiếng, nói:

- Đại sư huynh, "Lưu can trận" đã thất bại, còn ý kiến gì để mà nói nữa?

Thương Bảo Đồng hừ lạnh nói:

- Ngươi mà cũng thừa nhận chúng ta bại sao?

Gương mặt vốn trắng như một tấm bạc của Giang Triết Phủ bỗng hóa xanh rờn, nói:

- Điều đó còn phải chờ xem đại sư huynh nói thế nào ...

Thương Bảo Đồng vẫn còn tức tối, chỉ chó máng mèo, nói:

- Ta cứ tưởng Hà Phi phái bây giờ chẳng còn do ta tác chủ nữa chứ. Ta vì nghĩ đến đại cuộc buộc phải cân nhắc khinh trọng trong khi hành sự, nhưng

có kẻ suốt ngày cứ theo chống đối lại ta, nói ta vì nhất gan sợ chết, cứ chần chờ mà chẳng dám đứng ra hành động, lấy dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử. Giờ thì mọi việc đã bày ra trước mắt, chứng nghiệm sự lo lắng của ta là hoàn toàn xác thực. Chưởng môn nhân để làm gì? Chấp chưởng một môn phái, phải gánh vác trách nhiệm nặng nề nhất, phải biết tính toán lợi hại, phải biết giữ cho môn phái ngày càng vững chãi mới không phụ lòng liệt tổ dày công gây dựng, nào phải cứ nghe theo lời ngu muội của các đồng môn, những kẻ chỉ biết động tay động chân chứ chẳng biết động não để rồi hành động lỗ mãng?

Giang Triết Phủ đỏ mặt hôi lạnh ướt đầm lưng, cúi thấp đầu, hạ giọng thật nhẹ nói:

- Đại sư huynh anh minh đốc trí, bản phái từ trên chí dưới ai mà không kính phục, có kẻ nào dám buông lời ngạo mạn bất tuân trước đại sư huynh? Đại sư huynh là người đại lượng sáng suốt, chắc không hiểu lầm các sư đệ đồng môn.

Thần thái Thương Bảo Đồng hòa hoãn đi đôi chút, gật đầu nói:

- ừ, nói như vậy còn nghe được một chút. Thôi được rồi, chuẩn bị lui binh trở về Thương Hà!

Giang Triết Phủ vội vàng cười lớn nói:

- Kính tuân dụ lệnh của Chưởng môn sư huynh!

Thương Bảo Đồng quay sang Nhậm Sương Bạch gật gật đầu, thái độ hòa nhã thân thiện, nói:

- Nhậm lão đệ, bọn lão phu xin phép cáo từ, chắc là lão đệ sẽ đi Quỷ Mã bang để cứu người?

Nhậm Sương Bạch chẳng giấu giếm nỗi lòng mình, gật đầu nói:

- Tại hạ sẽ lập tức khởi hành, Thương chưởng môn, cứu người như cứu hỏa, đâu thể trì hoãn được!

Giọng Thương Bảo Đồng đầy tình cảm triu mến, nói:

- Đi Quỷ Mã bang chuyến này, mong rằng lão đệ hãy bảo trọng giữ mình. Nhậm lão đệ, sau khi xong việc, mời lão đệ cùng Chung cô nương đến Thương Hà "Cửu Toàn đường" một chuyến!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

- Nếu may mà còn giữ được mạng, tại hạ nhất định sẽ ghé qua quý phái thỉnh an Thương chưởng môn!

Thương Bảo Đồng cười lớn nói:

- Nhậm lão đệ, lão phu thấy ngươi chẳng khác nào một Trình Giảo Kim trời đánh cũng chẳng chết được. Lần sau nhị vị có đến, phải là đến để làm khách, đừng như lần trước, tháo chiêu bài, đập đổ sơn môn của bản phái!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

- Điều đó là tất nhiên, tại hạ nào dám hỗn hào đến như vậy?

Thương Bảo Đồng cười lớn cáo biệt một lần nữa, sau đó mới thống lãnh chín vị sư đệ mau chóng rời đi. Chờ khi tiếng bước chân của các cao thủ Hà Phi phái vừa dứt, Nhậm Sương Bạch lập tức gọi "Lão lạc đà" đến, nhảy lên lưng ngựa vội vã lên đường.

Cứu người như cứu hỏa, nhưng với Nhậm Sương Bạch, có thể còn hơn thế. Trước mặt người khác, Nhậm Sương Bạch vẫn còn giữ được nét mặt bình tĩnh, nhưng lòng chàng chẳng khác nào dầu sôi lửa bỏng, Chung Nhược Tự mà có bề gì, e rằng Quỷ Mã bang phải đón nhận một sự báo cừu tàn khốc nhất!

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp
- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com
- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.
- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 addresses in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>